

achterop

Wat is er toch met dat vrouwenperspectief?

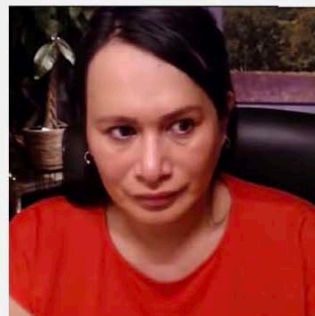
Vrouwen reageren anders op coronavaccins. Kijken anders naar seks. Hebben een andere inbreng in werk en samenleving, vaak niet gezien en erkend.

Eigenlijk zou het perspectief van de helft van de mensen volkomen normaal moeten zijn. Maar vrijdag lieten twee programma's vanuit vrouwelijke insteek, *Red Light* (BNNVara) en de Adelheid Roosen-vertelling *Doula's van de stad* (Human), zien dat we ons apart tot dat perspectief verhouden. Zelfs ik (v) moest een drempel over om dat vrouwelijke gebeuren niet zijig te vinden; zo geconditioneerd zijn we dus.

Even concreet. Op vrijdagavond is de tiendelige televisieserie *Red Light* over (illegale) prostitutie en geweld een hit met 770.000 tot een miljoen kijkers. Halina Reijn en Carice van Houten maakten de serie met hun productiehuis Man Up en spelen de hoofdrollen als operazangeres Esther (Gouden Kalf) en sekswerker Sylvia (genomineerd voor het Kalf). Ik ben er later ingesprongen en ben pas op de helft, dus met een inhoudelijk oordeel zou ik de lezer/kijker tekortdoen. Maar o, wat goed. Niet vanwege het schrappen van onfunctioneel bloot, maar omdat we verhalen van een door mannen gedomineerde wereld eens zien vanuit de ervaring van vrouwen.

Hun angst, hun onderlinge hulp en verraad, hun dromen van ontsnapping en perspectief (zowel uit gewelddadige situaties als uit beklemmende genderrollen) staan niet vaak centraal. De serie laat zich beleven als een spannende misdaadserie maar ondertussen is het alsof je dorst wordt gelest en je onzichtbaar steun ervaart. Het ongeziene, zoals agente Evi die zich niet thuisvoelt in haar rol als moeder en echtgenote, of prostituee Sylvia die zich ontworstelt aan mannelijke, gewelddadige macht, krijgt eindelijk eens invulling.

Wat hier terloops en als normaal wordt gepresenteerd (heel gezond), komt bij Adelheid Roosen echt als thema ter sprake. Maar hoe. In een intiem Zoomgesprek met zeven sterke vrouwen van allerlei achtergronden vond ze een vorm die het origineel kon ver-

Dinah Bons biedt mede-transvrouwen een veilige plek.

De eigen pijn van de doula's blijkt stuk voor stuk de motor om anderen die te besparen

vangen, namelijk op het toneel staan met tachtig vrouwen die in de haarvaten van de Amsterdamse stadswijken altijd als steun en bescherming voor een ander klaarstaan.

Een *doula* ('zij die gidst') staat vrouwen bij tijdens de bevalling. Deze doula's staan de stad bij, door een vangnet te zijn. Diana Sardjoe helpt moeders hun zonen uit de criminaliteit te halen, Dinah Bons biedt mede-transvrouwen een veilige plek, anderen helpen mishandelingslachtoffers, of emanciperen moslima's die vastzitten in hun cultuur. Roosen: "Duisenden vrouwen doen dat. Waar blijft de zichtbaarheid van jullie werk?" Hun eigen pijn blijkt stuk voor stuk de motor om anderen die te besparen.

Ik hoor sommigen, net als mijn man T, denken: kun je met die explosieve Adelheid Roosen een intiem gesprek hebben? Jazeker. Hoewel ze in het zicht van gesluierde vrouwen (onbewust?) vrijgevochten haar nagels ging lakken, haar vrije haar kamde en met haar schaamstreek in beeld een dansje deed, luisterde én vertelde ze openhartig en belangstellend. Een schamele elfduizend mensen keken ernaar, maar ik wil zeggen: kijk het eens terug. Het eerlijke en emotionele groepsgesprek ontroert, opent je hart en verzacht je ogen. Niks zijig gedoe, hier wordt een onderstroom zichtbaar die onontbeerlijk is.

Maaïke Bos